

„Neuměl bych krást, tak jsem se živil sexem“

Praha - Martinovi je dnes dvacet dva let, říká však o sobě, že už poznal život z tolika stran jako málokdo. Žil na ulici, bral drogy, živil se prostitutí.

„Na ulici toho totiž zažijete tolik, že už vás nic nezaskočí. Je to kruté, chcete-li obstát, musíte se umět vždycky nějak bránit,“ vzpomíná Martin. Na otázku, co bylo v jeho životě nejhorší, bez přemýšlení spontánně vyhrkne: „Právě ty začátky.“

I po letech je z něj cítit to, že vzpomínky na první dny života na ulici nejsou opravdu příjemné. Jak se tam dostal?

Vlastní, biologické rodiče nikdy

nepoznal. Ve dvou letech byl svěřen do výchovy pěstounům v Olomouci. Přišla však puberta a Martin se s nimi stále víc dostával do různých sporů.

„Utekl jsem tehdy do Prahy, chtěl jsem žít po svém. Policie mě ale brzy našla, čekaly mě pak dva roky v pasťáku,“ říká Martin. K pěstounům se po dosažení plnoletosti už nevrátil a namířil si to do světa velkoměsta. Tam ale rychle zjistil, že nic v životě nelze získat zadarmo.

„Dostal jsem nabídku, abych jel do Itálie živit se prostitutí. Bylo to lákavé, přistoupil jsem na to,“ popisuje Martin. *Pokračování na str. B2*

„Neuměl bych krást, tak jsem se živil sexem“

Pokračování ze str. B1

V Itálii byl několik měsíců, vydělával si jako transsexuál. „Za jednoho zákazníka jsem bral padesát euro. Většinou jsem si za ně kupoval šaty,“ vypráví dál Martin.

V té době bral sice pervitin, za ten prý však neutrácel. „Vždycky se našel někdo, kdo mi dávkou za něco dal. Nikdy jsem za ni však neplatil sexem,“ popisuje.

Někdy při „práci“ šlo do tuhého, zákazník ho chtěl v autě třeba unést jinam, než se domluvili. V takových případech bylo prý nutné ovládat umění rychle šlápnout na brzdu a udělat něco nečekaného. „Típl jsem mu například cigaretu o krk,“ popisuje drsné praktiky Martin.

Do Čech se vrátil bez peněz

I když si v Itálii Martin prý vydělal hodně peněz, do Čech si nic nedovozil. Co se stalo, říct nechtěl. V každém případě začínal opět od nuly. Při toulkách Prahou se proto živil dál prostitucí.

„Bylo to však jiné než v Itálii. Tam jsem to dělal, protože jsem se pro to rozhodl. Tady mně nic jiného nezbylo. Když jsem nechtěl nocovat někde venku, musel jsem být vstřícný k chlapům, kteří mně nabídli u sebe na pár hodin nocleh, sprchu a trochu jídla. Nebylo to příjemné,“ popsal dál Martin. S některými svými zákazníky se prý občas potkává na ulici, v takovém případě však nestojí o jakoukoli konfrontaci a přejde prý raději na druhý chodník.

MARTIN. Dochází denně do dílny ve Vysočanech. Má zde i svého chlupatého zvířecího mazlíčka. FOTO: MAFA – DAN MATERNA

Dnes už pochopil, že vzal svůj život za špatný konec. „Ten, kdo nemá žádné vzdělání, musí se živit tak, jak umí. Někdo krade, přepadá lidi. Já bych tohle neuměl, tak jsem se živil sexem,“ přiznává. Doživotně tak bude mít na těch několik let vzpomínku v podobě žloutenky typu C. „Mohlo to dopadnout ještě daleko hůř,“ uvědomuje si.

Našel a dostal šanci

Před časem se dozvěděl, že v Praze existuje pro kluky, jako je on, pomoc, kterou nabízí Projekt Šance. Zjistil, že v dílně, kterou projekt zřídil, má možnost si vydělat peníze i jinak než sexem.

„Kompletuji tu propisovačky, chodím sem každý den vlastně jako do normální práce. Z toho, co si vydělám, mám placenou ubytovnu a všechno, co potřebuju. A ještě mi nějaké peníze zbydou,“ pochvaluje si.

Chlapců, jako je on, kteří by šanci potřebovali, jsou v Praze desítky. „Potřebovali bychom větší prostory, aby sem mohli docházet všichni, kdo zůstali na ulici. Mnohé však musíme odmítat, protože kapacita dílny je omezená,“ postěžoval si koordinátor projektu a zároveň terénní sociální pracovník László Sümegh.

Dílna Projektu Šance dřív byla na Smíchově a mohlo tam denně pracovat i 26 chlapců. Radnice však organizaci z budovy vypověděla. Hledání náhradních prostorů trvalo více než rok. Nyní je dílna nedaleko stanice metra Českomoravská.

ALENA HECHTOVÁ